

Esti nagy

S

telehold helyett

Vörös holdfelkelte lázban égnek. Főleg nyáron, amikor a kora estére esik az időpontja, és izgalmas hangulatokat lehet fényképezni. Összefényképezve a nagy felkelő vörös korongot az esti város valamelyik látványos pontjával. Ez ugyan még nem sikerült, de az átmeneti kudarc nem tántorít vissza a próbálkozásoktól.

Így volt ez az idén júniusban is. A nevezetes esemény meghatározott időpontokra korlátozódik, ezért sem mindegy, hogy mit határozok meg a fotózás helyszínéül. Eddig mindig azon buktam el, hogy nem magaslatot kerestem. Most a lakhelyemhez legközelebbi jónak ígérkező pontot, a Hármashatárhegyet néztem ki magamnak. Magasnak elég magas, és viszonylag tágas kilátás nyílik onnan a városra.

Megnéztem a met.hu-n: június 30-án 21,16-kor kel fel pontosan a telehold. Remek, gondoltam, s este hétre fel is pöfögtem a helyszínre a készülékekkel, hogy legyen időm kiválasztani a legjobb helyet, meg hátha akad valami más is a horogra. Viszonylag hamar találtam megfelelőnek látszó helyet, bár kicsit aggódtam is, ugyanis balra, kelet felé egy kicsit zárt volt a kilövés onnan. Reméltem, hogy nem onnan fog felbukkanni a várt égitest. Őszinte leszek, gőzöm sem volt, hol fog felkelni. Utóbb kiderült, ez jó leckének is bizonyult. Legközelebb ugyanis a megfelelő helyet már egy-két nappal előre ki kell nézni, és a pozíciót pontosan betájolni. Most viszont csak találgattam és reménykedtem. A nappal szembeni látóhatárra párából és vélhetően a levegőben lebegő koszból álló szőnyeg kezdett letelepedni szép lassan. Reményeimet immár erre is ki kellett terjesszem: csak bírja áttörni a fény!

Mindenesetre összeraktam a nagy Manfrottót az 501-es fejjel. Rákerült a 2,8/300-as FD objektív. Erre meg a 350D. Ez így majdnem 600 mm (300x1,6x1,22=585,6, gyújtótávolság – CMOS – FD/EF átalakító), így már kellően nagy lesz a „tányér” a képen, és ha elég alacsonyan fog látszódni, markáns városrészlet kerülhet alá. Belenéztem a szerkezetbe,

szép metszeteket adott, csak túl párás volt az idő. Rátaláltam a Művészetek Palotájára. Tetszetős méretben látszott. Elképzelttem felette a holdat, és azt gondoltam, elégedetten autóznék le, ha ez összejönne.

A nap már lement, szürkesség borult a városra. Lassan felgyúltak a fények. Kezdtém keresni az esti látképeknek megfelelő kivágásokat. Annál is inkább, mert a páratakaró egyre vastkosabb lett, s reményeim az alacsony kelő holddal kapcsolatban kezdtek beleveszni a párába. Közben, szép lassan az őszes esti fény megjelent. Ránéztem az órára. Még van negyedórám. A Művészetek Palotája falait is

megfestették a díszítő fények. Nagyon látványos volt. Találtam egy jó kivágást. A Duna S kanyarját szépen követte a Belgrád rakpart és a Soroksári út erős lámpáinak fénySORA. Mindez a szűk látószög okozta közelségben. A bal felső súlypontban lévő, szép színes „betonmonstrumot” jól ellenpontoszták a Lánchíd fénypontjai és a Batthyány téri templom részletei, színben is, s formailag jobbra súlyozva a kompozíciót. Ez már képre illett. Rögzítettem az állványt, ellenőriztem a fényt. Manuálisan két fényértéket exponáltam alá. Ilyenkor legalább ennyit csal a sok sötét felület miatt a fénymérő. A csúcs-

fények miatt 0 kontrasztra állítottam a preferenciát. A fehéregyensúly maradhatott automatán, az előre választhatók között nincs megfelelő. A fénycső kevéS, a napfény sok. A 4200 kelvin fok körüli lenne a jó, azt majd a RAW-konverterben kell beállítani. Rekesznyílást 8-ra, ez elég lesz a mélységélességre, az expozíciós idő így is hat másodperc lesz. Tükörfelepsapás bekapcsolva, hadd menjen!

A hold meg későbbben és magasan, a jellegtelegesebb külvárosi részek felett kelt fel, fényképezésre érdemtelenül. Nem baj, majd július 30-án újra próbálkozom vele.

